

Svar til dr. Scharffenberg.

„Bør dødsstraff gjeninnføres?“

Å lese dr. Scharffenbergs innlegg med denne tittel i «Arbeiderbladet» for 25. mai i år, er det samme som å høre en røst fra graven, fra en fjern og uvirkelig fortid.

Er det virkelig mulig at en begavet mann kan ha gjennomlevd de fem okkupasjonsårene, og selv sittet i fengsel en kortere tid, uten å ha fått forståelsen av de elementære onde kreftene i nazismen og hva de virkelig betyr — særlig når denne mann er nerveløse, psykiatriker? Det er hendt noe i disse årene.

Har herr Scharffenberg lest avisene i den siste tiden? Kjenner han de autentiske beretninger fra konsentrasjonsleirene i Polen, Tyskland, Tsjekkoslovakia?

Forstår han virkelig ikke at de individer som har hatt med den planmessige utryddelse av minst tolv millioner uskyldige mennesker å gjøre, for alltid har berøvet seg selv retten til å karakteriseres som mennesker? De er ikke mennesker. De står lavere enn et hvilket som helst dyr.

Man utrydder rotter. Disse menneskeløse individer er verre enn rotter. De må bare utryddes, fort og greit. Dette har intet med hat eller hevn å gjøre, det er en ganske enkel

saneringsprosess. Identifikasjon er alt som trengs; så snart man med sikkerhet har konstatert at den og den er identisk med konsentrasjonsleirsadist x eller victoriaterrassedjevel y, trenges ingen vidløftig juridisk prosess: det trenges bare renslighet, at man befri verden for skadedyret med én gang, akkurat som man dreper en rotte.

Forstår De virkelig ikke det dr. Scharffenberg? Alle Deres humane deliberasjoner og quasijuridiske fortolkninger er mindre verd enn en flaske olje man heller ut over Niagara.

I den forbindelse: det eneste som virker vemmelig ved Deres artikkel er den lille bemerkning De kommer med: «I grunnen er livsvarig fengsel en hårdere straff». Javel ja! Mente De virkelig det, skulle De si det rett ut: det er altså en for god død for rottene å bli drept straks, rottene burde sitte i bur til de døde av seg selv! Det lar seg høre! — men kom ikke da med humanisme og høyt-travende snakk om respekt for menneskelivet.

Vi andre vil bare ha sunnhet, rett ferd, fred. Vi vil fjerne det sykelige, ondskapen, rottegiften, med ett slag, og så vil vi bygge et bedre Norge

etterpå. Likesom en kirurg vil vi operere bort kreftsvulsten. Ett er sikkert: vi vil ikke av den grunn høre at vi er hatefulle, hevngjerrige, uforsonlige, av en mindreverdige moral, fordi vi tvert om bekjenner oss til en høyreist, sunn og klar moral som sier følgende: man skal ikke bevare og dyrke ondskapen, og søke å gjøre seg kjent med den, i håp om å nå til enslags utsoning; man skal slå ondskapen ubønnhørlig ned, akkurat som man utrydder rotter, for én gang for alle å fri seg fra dens snikende angrep.

Jeg har svart så kort og klart på dr. Scharffenbergs diskusjonsinnlegg for ikke å la meg friste til å bruke sterke ord. Men når jeg nu, for syvende gang, leser hans lille artikkel vende gang, vil jeg bare si én ting, og den står helt for min egen regning:

Kjære dr. Scharffenberg; De som er så dypt psykologisk interessert, ta eksempel av Mahatma Gandhi i India, fordyp Dem i Dem selv og Deres eget indre i noen år framover, uten å slå dørene til Deres sjel på vid vegg og innby alle til å komme innenfor og beskuet herlighetene. Vær ganske stille, vær tankefull, taus og stum. Ellers turde det kanskje hende at enkelte slektninger av nordmenn som gav sitt liv på Natzweiler, Belsen, Sydspissen og Grini fikk en ubetvingelig lyst til å si sin hjertens mening om Deres ufrukt-bare, knastørre og i bunn og grunn umoralske prek omkring «Bør dødsstraff gjeninnføres?».

N. Chr. Brøgger.

Arbeiderbladet 28. mai 1945

Scharffenberg ble nok etter dette
reklert plass i Arbeiderbladet

Han flyttet over til Morgenbladet